

рятъ спокойно и очевидно е, че на тѣхъ не прави впечатление нито езерото, нито блестящитѣ стени на залата, нито красивия брѣгъ; защото не за пръвъ пжтъ сж тѣ тукъ въ този „солень градъ“. На всичко това тѣ отдавна сж се нагледали.

А брѣгътъ на езерото е наистина великолепенъ. Виждаме красиво изрѣзани стълби, които водятъ въ разни посоки. По тѣхъ слизатъ и се изкачватъ отъ етажъ въ етажъ работницитѣ. По една отъ тия стълби се изкачваме и ние. Тя ни завежда въ единъ отъ срѣднитѣ етажи и, за наше голѣмо учудване, предъ насъ се открива цѣлъ храмъ. Храмъ зиданъ не отъ камъни, не отъ тухли, а всичко изработено отъ соль. Надничаме въ олтара; може би, тамъ е употребенъ другъ материалъ. Напротивъ, и престолътъ и всички украси на него сж изработени отъ прозрачна соль, и то каква чудна художествена работа! Отъ този храмъ, тѣй дълбоко въ земята, се отправятъ молитвитѣ на вѣрващитѣ и отрудени работници къмъ престола на Всевишния.

Но не е всичко това. Нашиятъ водачъ иска да ни покаже и нѣщо друго. Ние го следваме, и следъ нѣколко минути ни отвежда въ една грамадна и великолепна зала. И тукъ, както въ цѣлия „солень градъ“, всичко е изработено отъ чиста соль: и стенитѣ, и сводестиятъ таванъ, и колонитѣ — все отъ соль. Само подътъ на залата прави изключение. Той е дървенъ.

Много тиха и мрачна изглежда тази зала въ работно време. Но въ тържествени дни тукъ се устройватъ забави. Залата се освѣтява отъ разноцвѣтни лампи, чуватъ се мелодични пѣсни, разнасятъ се звуковетѣ на музиката — съ една дума, истинска концертна зала.

Ние напускаме този подземень градъ и никога не ще забравимъ всичко видено въ него.